

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Český rozhlas**, IČO 45245053
sídlem Vinohradská 12, Praha 2
zastoupen JUDr. Pavlem Dejlem, Ph. D., LL. M., advokátem
sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. 31649/20/5300-22444-711887

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. 31649/20/5300-22444-711887, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Pavla Dejla, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 5. 6. 2019 vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období leden až červen 2017 a prosinec 2017.
2. Žalobce nejprve uvádí, že žalovaný tvrdí, že rozhlasové vysílání provozované žalobcem není ekonomickou činností, jak je tato pro účely zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném v rozhodné době (dále jen „ZDPH“), definována v § 5 odst. 2 ZDPH, a to přesto, že činnost žalobce splňuje veškeré zde uvedené znaky a že ani sám žalovaný neuvedl, který ze zde uvedených znaků by splňovat neměla. Žalovaný nesmyslně, uměle a v rozporu se skutečností i příslušnou právní úpravou rozděluje rozhlasové vysílání provozované žalobcem na rozhlasové vysílání financované rozhlasovými poplatky a na rozhlasové vysílání obchodních sdělení financované z jiných zdrojů, a to přesto, že žalobce provozuje pouze jediné a nedělitelné rozhlasové vysílání. Skutečnost, že zajištění tohoto jediného rozhlasového vysílání financuje z různých zdrojů, z této jeho jediné činnosti nečiní činnosti dvě. Závěr, že provozuje více rozhlasových vysílání, je tedy zjevně nesprávný a nezákonný.
3. Dále žalobce konstatuje, že stejně jako dříve žalovaný urputně prosazoval nesprávný názor, že jsou rozhlasové poplatky úplatou za rozhlasové vysílání žalobce, prosazuje nyní stejně urputně názor, že úplata hrazená žalobci Ministerstvem zahraničních věcí za vysílání do zahraničí naopak úplatou za rozhlasové vysílání není. Činí tak navzdory tomu, že tato úplata vykazuje na rozdíl od rozhlasových poplatků všechny atributy úplaty za poskytovanou službu, jak tyto ve své judikatuře ustáleně prezentuje Soudní dvůr.
4. Podle žalobce žalovaný stanovil daňovou povinnost žalobce na základě poměru vykonstruovaného bez opory v kterémkoli zákonném ustanovení výlučně pro účely nezákonného zkrácení nároku žalobce na odpočet daně. Ačkoliv Soudní dvůr v rozsudku SD výslovně uvedl, že rozhlasové poplatky neodrážejí cenu (hodnotu) plnění poskytovaných žalobcem, tj. že neodrážejí hodnotu (jakékoli) činnosti žalobce, a že proto nemohou vstupovat do výpočtu nároku žalobce na odpočet DPH, stanovil uvedený poměr právě i na jejich základě s tím, že rozhlasové poplatky hodnotu činnosti žalobce představují. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný vůbec nebyl oprávněn stanovit metodu a kritéria pro krácení nároku žalobce na odpočet DPH. I sám žalovaný ostatně poukázal v rozhodnutí o odvolání na to, že stanovení těchto metod a kritérií spadá do posuzovací pravomoci členských států. Tím je Česká republika, nikoli žalovaný. Jak navíc uvedeno výše, žalovaný zvolil pro stanovení daňové povinnosti žalobce kritéria, která nemají oporu v ZDPH ani v soudní praxi.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

5. Dále žalovaný dle žalobce při určení daňové povinnosti žalobce svévolně ignoroval změnu relevantní právní úpravy ZDPH, k níž došlo v průběhu kalendářního roku 2017, ačkoliv k ní byl povinen přihlídnout v rámci opravy žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně ve smyslu § 75 odst. 5 ZDPH.
6. Závěrem žalobce namítá, že spolu s doměrkem daně bylo žalobci za zdaňovací období leden až červen 2017 vyměřeno též penále. Žalovaný jej žalobci vyměřil, aniž by se zabýval smyslem a účelem relevantní právní úpravy a relevantní soudní judikaturou, podle které povinnost uhradit penále z doměřené daně vzniká pouze tehdy, jestliže je daň doměřována na základě daňově relevantní skutkové okolnosti, která nebyla tvrzena daňovým subjektem (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Afs 250/2016-48). Žalovaný nesprávně pominul, že k doměření daně žalobci došlo výlučně v důsledku nejasné rozhodné právní úpravy a na základě změny jejího výkladu žalovaným oproti výkladu, který žalovaný prosazoval v minulosti. Sankce v podobě penále tedy byla žalobci uložena, aniž by se dopustil jakéhokoli zákonem neaprobovaného jednání. Žalobce podotýká, že z týchž důvodů, z jakých mu nemohla vzniknout povinnost uhradit daňové penále, mu nemůže vzniknout ani povinnost k případné úhradě úroků z prodlení.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Co se týče povahy činnosti žalobce jakožto činnosti ekonomické, žalovaný poukázal na rozsudek C-11/15, který konstatuje, že činnost veřejnoprávního vysílání financovaná povinnými poplatky a provozovaná vysílací společností zřízenou zákonem, není poskytováním služeb „za protiplnění“ a nespadá do působnosti šesté směrnice.
8. Z rozsudku C-11/15 následně vyšel NSS v rozsudku č. j. 5 Afs 124/2014-178 ze dne 30. 8. 2016 (dále jen „rozsudek ČRo“) a žalovaný postupoval v souladu s ním. Žalovaný odmítl, že by rozsudek ČRo dezinterpretoval rozsudek C-11/15, nadto žalobce na podporu tohoto názoru nepřednesl oponenturu, která by argumentům Nejvyššího správního soudu mohla konkurovat. Ač tedy v rozsudku C-11/15 není explicitně uvedeno, že činnost žalobce při poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání není ekonomickou činností, je tento závěr obsažen v rozsudku ČRo, včetně řádného odůvodnění.
9. Lze tedy uzavřít, že žalobce sice je osobou povinnou k dani ve smyslu § 5 ZDPH a vykonává ekonomickou činnost, za tu však lze považovat jen a pouze činnost podnikatelskou, nikoliv poskytování služeb v oblasti veřejnoprávního rozhlasového vysílání.
10. Co se týče vysílání do zahraničí, povinnost MZV platit za rozhlasové vysílání vyplývá přímo ze ZČRo, a nikoliv až ze smlouvy. MZV nemá nástroje pro kontrolu zahraničního vysílání a nemá tak ani možnost kontroly žalobce. Dle žalovaného zde absentuje úměra mezi velikostí prospěchu z přijaté služby a vyšší úplaty, neboť ta nezávisí na tom, kolika posluchačům bylo zahraniční vysílání zprostředkováno. Z předmětných skutečností vyplývá, že platba od MZV je paušálním poplatkem a nejedná se tudíž o cenu dohodnutou. Předmětná platba je dotací vyplacenou jako kompenzace za finanční ztráty žalobce vyplývající z jeho činnosti nařízené zákonem (§ 3 odst. 2 ZČRo). Vzhledem k tomu, že žalobce v souvislosti s touto činností nezískává žádnou úplatu, jedná se o činnost, která není ekonomickou činností ve smyslu ZDPH, potažmo Směrnice Rady č. 2006/112/ES, o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

společném systému DPH (dále jen „směrnice o DPH“). Poskytování služby rozhlasového vysílání do zahraničí v rozsahu financovaném dotacemi MZV tak nelze považovat za ekonomickou činnost dle § 5 odst. 2 ZDPH a z přijatých plnění souvisejících s touto činností žalobci nevzniká nárok na odpočet daně.

11. K nároku na odpočet daně žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se k této otázce vyčerpávajícím způsobem vyjádřil. Dále poukázal na princip daňové neutrality, tj. že DPH zatěžuje jednotlivé subjekty pouze v případě, že tyto reálně vytváří přidanou hodnotu. Aplikací § 76 ZDPH (nárok na odpočet daně v krácené výši) potom dochází k naplnění principu neutrality DPH. Naopak za situace, kdy na přijatá zdanitelná plnění nenavazují žádné ekonomické činnosti zdanitelné toutéž daní, dochází k narušení principu neutrality DPH.
12. Ohledně novely ZDPH žalovaný odkázal na rozsudek ČRo, dle něž *„[o]dmítnout je třeba i argumentaci žalobce, dle níž vzhledem k tomu, že zákon o DPH v rozhodném období nestanovil mechanismus pro krácení nároku žalobce na odpočet DPH, nelze žalobci krátit nárok na odpočet, neboť daňové povinnosti lze ukládat pouze na základě zákona“*, k čemuž poukázal na § 72 odst. 5 ZDPH. Dodal, že je nutné vycházet z hmotněprávní úpravy účinné pro šetřená zdaňovací období. Též podotkl, že v době podání vyjádření byla chystána další novela ZDPH, která změny v posuzování rozhlasového a televizního vysílání zavedené novelou č. 170/2017 Sb. ruší, poněvadž *„se vnitrostátní právní úprava dotčených oblastí v zákoně o dani z přidané hodnoty stala neslučitelnou s unijní právní úpravou“*.
13. K otázce penále žalovaný uvedl, že rozhodnutí správce daně, kterým je daňovému subjektu stanovena povinnost hradit penále, je deklaratorním rozhodnutím, kterým se daňovému subjektu sděluje předpis penále, když povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona a nikoli až na základě vydaného pravomocného rozhodnutí. K doměření daňové povinnosti žalobce nedošlo na základě okolností uplatněných v dodatečných daňových přiznáních, ale na základě právního posouzení charakteru uplatněných odpočtů z uskutečněných zdanitelných plnění žalobce s ohledem na charakter a rozsah jeho ekonomické a jiné činnosti. Dospěl-li proto žalovaný k závěru o nezbytnosti změnit daňovou povinnost žalobce oproti jím podaným dodatečným daňovým přiznáním, neměl prostor pro úvahu o tom, zda byly v posuzované věci splněny podmínky pro to, aby mohl uplatnit výjimku ze stanovení daňového penále (viz též rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Afs 250/2016 – 48).

Další vyjádření stran

14. V replice žalobce znovu formuloval, popřípadě rozvedl své dosavadní argumenty .

Posouzení žaloby soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

16. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, byť bylo jeho nařízení žalobcem požadováno. Tento postup soudu je odůvodněn tím, že přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
17. Soud se nedomnívá, že by rozsudek ČRo dezinterpretoval rozsudek C-11/15, či stanovisko GA, a jeho závěry jsou jednoznačné a náležitě odůvodněné (viz jeho str. 9-12), protože soud nevidí žádný důvod, aby se od nich odchýlil. Z těchto závěrů vycházel i žalovaný, čemuž rovněž nelze nic vytknout. Námitky nepřezkoumatelnosti těch částí napadených rozhodnutí, které vychází z rozsudku ČRo, proto soud považuje za nedůvodné, nepřezkoumatelnými soud neshledal ani jiné části napadených rozhodnutí (viz vypořádání žalobních bodů níže). Je to naopak žalobce, kdo účelově vytrhává určité teze z kontextu, leč s ohledem na to, že další, níže uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu nevěšla na argumentaci žalobce, soud pro nadbytečnost nepřistoupil k rozsáhlým citacím rozsudku ČRo za účelem zasazení tvrzení žalobce do souvislostí.
18. Recentní judikatura závěry rozsudku ČRo potvrzuje, resp. z něj vychází, současně vyvrací veškerou argumentaci žalobce obsaženou v této žalobě (s výjimkou jednoho žalobního bodu – viz níže). Soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 355/2018-55 (toto řízení bylo důvodem přerušení řízení u zdejšího soudu), a ze dne 25. 2. 2022, č. j. 2 Afs 160/2021-58.
19. Ohledně otázky, zda žalobce vykonává jedinou nedělitelnou ekonomickou činnost (rozhlasové vysílání) a zda mu nárok na odpočet DPH náleží v plné výši, soud odkazuje na body 60-72 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 355/2018-55, a na body 38-43 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č. j. 2 Afs 160/2021-58.
20. Tyto body lze shrnout tak, že činnost veřejnoprávního vysílání financovaná prostřednictvím rozhlasového poplatku není poskytováním služeb za protiplnění ve smyslu čl. 2 bodu 1 šesté směrnice (resp. nyní směrnice 2006/112/ES). Tento závěr vychází ze stanoviska GA, dle něž v rozsahu činnosti financované z rozhlasových poplatků, které nejsou protiplněním za uskutečněná plnění, neexistuje DPH na výstupu, a DPH na vstupu proto nelze odpočíst. Pokud však provozovatel veřejnoprávního vysílání vykonává i obchodní činnost financovanou z jiných zdrojů, pak u ní je DPH odpočitatelná, ale pouze u té části plnění, které je použito pro účely této ekonomické činnosti, což jasně vyjádřil rozsudek ČRo. Ostatně skutečnost, že činnost vykonávaná žalobcem není jedinou nedělitelnou činností mající povahu činnosti ekonomické, nepřímo vyjádřil již rozsudek C-11/15. Změna názoru žalovaného vychází právě z rozsudku C-11/15 a rozsudku ČRo, které dřívější názor žalovaného korigovaly; žalobce se proto nemůže dovolávat legitimního očekávání. Aby bylo v daném případě možno uvažovat o odpočtu DPH za podmínek ZDPH, je nutné, aby se jednalo o plnění (zde veřejnou službu rozhlasového vysílání), jež je předmětem uvedené daně (§ 2 odst. 1 ZDPH) a není od této daně osvobozeno, tedy plnění zdanitelné. Žalobcem předestíraná polemika, že vykonává jedinou ekonomickou činnost, byla vyvrácena, aniž bylo nezbytné se blíže věnovat rozboru definice ekonomické činnosti obsažené v § 5 odst. 2 ZDPH. Toto vymezení totiž odpovídá na stěžejní spornou otázku, zda a v jakém rozsahu žalobci náleží nárok na odpočet DPH, bez dalšího nedává. Není přitom sporu, že žalobce kromě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, jež v rozsahu hrazeném z rozhlasových poplatků není plněním podléhajícím režimu ZDPH, vykonává i činnosti další, s tímto veřejnoprávním vysíláním související, jež ZDPH

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

podřadit lze (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 4 Afs 130/2021-59).

21. Soud se s tímto hodnocením Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a uzavírá, že žalobní námitka, že žalobce vykonává jedinou nedělitelnou ekonomickou činnost (rozhlasové vysílání) a má nárok na plný odpočet DPH, je nedůvodná.
22. V návaznosti na to, že žalobce nemá nárok na plný odpočet DPH, se soud zabýval postupem žalovaného týkajícím se „krácení“ (správně poměrného snížení) žalobcovu nároku na odpočet DPH. I v tomto případě soud vychází ze dvou výše označených recentních judikátů, které opět vyvrací veškerou argumentaci žalobce obsaženou v této žalobě. Soud odkazuje na body 73-80 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 355/2018-55, a na body 44-50 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č. j. 2 Afs 160/2021-58.
23. Tyto body lze shrnout tak, že z judikatury (rozsudky C-11/15 a C-437/06) v obecnosti vyplývá, jakým způsobem má být odpočet DPH snížen. Je především věcí členských států Evropské unie, aby způsob tohoto výpočtu stanovily ve vnitrostátní právní úpravě. Není-li však takový mechanismus upraven (jako v nynějším případě), je primárně na daňovém subjektu, aby tuto metodu stanovil a poměrně odpočet DPH snížil, přičemž jeho výpočet může být daňovými orgány korigován (viz str. 12 rozsudku ČRo). Totéž vyslovil rozsudek SDEU ve věci C-566/17, zejm. v bodu 42. Žalovaný v odvolacím řízení umožnil žalobci stanovit metodu pro poměrné snížení uplatněného nároku na odpočet DPH, uvést k tomu potřebné skutečnosti a předložit relevantní podklady. Žalobce žádnou vlastní metodu výpočtu poměrného snížení odpočtu daně nenabídl. Žalovaný tak přistoupil k použití vlastní metody, tzv. výnosové, založené na skutečnostech a údajích vyplývajících ze zprávy o hospodaření. Možnost použití této metody potvrdil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 4 Afs 130/2021-59, body 49-57. Neopodstatněná je též námitka žalobce, že výpočet měl být proveden dle metodiky zavedené novelou ZDPH (zákon č. 170/2017 Sb.), neboť je nutné vycházet z právní úpravy účinné pro rozhodná zdaňovací období.
24. Soud se s tímto hodnocením Nejvyššího správního soudu opět plně ztotožňuje a uzavírá, že žalobní námitka směřující proti metodice poměrného snížení DPH žalovaného je nedůvodná. K tomu soud dodává, že se Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 355/2018-55 zabýval i tvrzeným ignorováním novely ZDPH. Ani tuto žalobcovu námitku přitom neshledal důvodnou a stejně tak činí zdejší soud, přičemž odkazuje na bod 79 citovaného rozsudku.
25. Nejvyšší správní soud se v naposled citovaném rozsudku podrobně zabýval též žalobcovou námitkou ohledně penále. Ani od tohoto hodnocení Nejvyššího správního soudu, jež námitky žalobce neshledalo důvodnými, nemá zdejší soud důvod se odchýlovat, a proto odkazuje na body 81-90 uvedeného rozsudku.
26. Co se týče otázky vysílání do zahraničí, soud vycházel z bodů 50-56 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 355/2018-55, a z bodů 30-35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č. j. 2 Afs 160/2021-58.
27. Tyto body lze shrnout tak, že žalovanému lze přisvědčit v tom, že žalobcem provozované vysílání do zahraničí dle § 3 odst. 2 ZČRo je skutečně dle § 10 odst. 2 ZČRo hrazeno ze státního rozpočtu. Tato skutečnost však sama o sobě nevyvrací argumentaci žalobce, podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

níž je vysílání do zahraniční nutno považovat za ekonomickou činnost zejména s ohledem na obsah smlouvy o zahraničním vysílání. Žalovaný se touto smlouvou nezabýval, neobstaral si ji a její obsah nepodrobil žádnému posouzení a nezohlednil žalobcovy argumenty týkající se obsahu této smlouvy, které v daňovém řízení uplatňoval. Své závěry žalovaný založil výlučně na výkladu ZČRo vycházející ze závěru, že povinnost platit poplatky za rozhlasové vysílání do zahraničí vyplývá MZV přímo ze zákona, nikoliv ze smlouvy, a platba za zahraniční vysílání tak není placena v rámci právního vztahu zahrnujícího vzájemné poskytování plnění, ale v rámci povinnosti stanovené zákonem. Dle Nejvyššího správního soudu ovšem relevantní ustanovení ZČRo (zejm. § 3 odst. 2 a § 10 odst. 2) nemohou postačovat pro řádné zdůvodnění povahy poskytované platby za zahraniční vysílání, aniž by se současně žalovaný řádně vypořádal s námitkami žalobce vztahujícími se ke smlouvě o zahraničním vysílání, z níž tento usuzoval na povahu dané platby coby platby za poskytnutí služby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZDPH.

28. Soud se s tímto hodnocením Nejvyššího správního soudu opět plně ztotožňuje, a jelikož výše uvedené platí i pro napadená rozhodnutí, nezbyvá než konstatovat, že soud shledal vadu nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů.

Závěr

29. Soud zrušil napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Žalovaný tedy podrobí obsah smlouvy o zahraničním vysílání výkladu, a to z pohledu posouzení povahy platby za zahraniční vysílání, a následně zaujme stanovisko k této otázce. Při novém posouzení žalovaný zohlední též závěry vyplývající z rozsudku SDEU ve věci C-154/80, a také důvodovou zprávu k § 10 ZČRo, z níž vyplývá, že dotace ze státního rozpočtu je zdrojem sekundárním, na který ze ZČRo nevzniká právní nárok.
30. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z nákladů na zastoupení advokátem, které představují 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům za zastoupení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení za zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 %.
31. Soud nepřiznal odměnu za podanou repliku, neboť pro posouzení věci nepřinášela žádné zásadní skutečnosti.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.